

28 d'abril. La independència en segon pla?

written by Jaume Marfany | 3 d'abril de 2019

ERC jugarà fort en aquestes eleccions. Es presentarà com l'alternativa sobiranista d'esquerres, reforçada per la incorporació de persones com Nuet, de l'àmbit dels comuns i les confluències. Objectiu, el de sempre, guanyar clarament les eleccions i escombrar el gran enemic, l'antiga Convergència. Deixar evident, per la legitimitat que li poden conferir els resultats electorals que, com ja fa temps que pregonen, ells són el pal de paller del sobiranisme d'esquerres i que la independència només pot arribar a través d'ERC.

Què li pot passar a JxCat? ERC els presentarà com l'opció de centre-dreta independentista i, possiblement, molta gent ho vegi també així. Més enllà de compartir l'objectiu de la República (si més no, així ho expressen ambdós grups polítics) ens trobarem amb una lluita electoral entre dos fronts, esquerra-dreta o, si us sembla menys radical, esquerra-centredreta.

La independència ha passat en segon pla. Tot està centrat en els presos. Les eleccions se centraran en la repressió i en els presos polítics. Una vegada confirmat que Junqueras serà el número 1 d'ERC, a JxCat només li quedava una opció per intentar evitar la derrota i és que Jordi Sánchez en fos el cap de llista. Jordi Sánchez, però, no és el president Puigdemont. El seu carisma no és el mateix. Penso que la derrota de JxCat serà inevitable, encara que no serà tan profunda com hauria passat si no hagués comptat amb el lideratge de Jordi Sánchez.

La presó i l'exili continua dirigint la política oficial independentista. Junqueras per una banda i, per l'altra,

Puigdemont d'un costat i Jordi Sánchez de l'altra. Les distàncies entre ambdós sectors són tan grans que és impossible que es puguin entendre i puguin bastir estratègies comunes. Les estratègies dirigides des de la presó no poden ser mai les adequades.

Més encara... , es prepara una confrontació entre dos líders, entre dos polítics que es perfilen, i ells mateixos s'hi veuen, com les alternatives, a mitjà o llarg termini, a una presidència de la República, en el millor dels escenaris, o de la Generalitat si les coses s'enquisten. Una lluita, doncs, també personal. Les lluites personals tampoc no condueixen a res positiu.

La CUP va decidir no presentar-se en aquestes eleccions. Afortunadament, Poble Lliure sí que s'hi presentarà formant la coalició Front Republicà conjuntament amb Som Alternativa d'Albano Dante Fachín i Pirates de Catalunya. Dic afortunadament perquè penso que és bo per al moviment independentista. Si no existís aquest sector electoral que representa la CUP, l'abstenció hauria estat més gran i, per tant, s'hauria produït un descens en el còmput total del vot independentista. ERC hauria augmentat en vots perquè n'hauria recollit alguns d'aquest sector.

Amb la presència d'aquest Front Republicà els resultats globals poden canviar. És possible que, malgrat tot, augmenti l'abstenció en relació a les darreres eleccions del 21D (un fet totalment negatiu per al moviment independentista). Continuarà guanyant ERC, però amb menys diferència amb JxCat. El Front Republicà, segurament, s'inflarà com un globus amb un vot que no és pròpiament seu, però que, legítimament, rebran, producte del desencís i de la indignació.

La victòria d'ERC els conferirà arguments i legitimitat per intentar imposar la seva pròpia estratègia cap a la República. Una estratègia que ja sabem que passa per un enigmàtic "eixamplar la base" que, entre altres aspectes, significa

temps. Una estratègia que intentaran, si més no a curt termini, compartir amb el món dels Comuns i fins i tot amb el PSC.